

1998. január – Nagy Feró felel

Nagy Feró és zenekara, a Beatrice, zacskós tejet dobál a közönségnek. Az meg vissza a színpadra. Tejivászat egy kispesti futball-pályán, a hetvenes évek végén. Az ötlet egyébként Ferótól származott, de a poént komolyan vették a helyi KISZ-funkcionáriusok, és így akarták csökkenteni a kerületi fiatalok alkoholizálását - Egy másik alkalommal - Csepelen - a koncertet felügyelő rendőrtiszt azt kérte az énekestől, hogy mondja be a mikrofonba, ne igyanak annyit. Erre így emlékszik Feró:

- Húztam, halasztottam a dolgot, de tudtam, be kell mondani, mert várják. Megállítottam a bulit és elkezdtem nagy komolyan a szózatot, csűrtem-csavartam, hogy szeretnék valamit megbeszélni velük: Az utóbbi időben látom, hogy nagyon elharapózott a koncerteken az alkoholos italok fogyasztása. Felszólítok mindenkit, hogy ne igyon! Egy pillanatra dermedt csönd lett. Na, most mi lesz!? Aztán hatalmas felszabadult üvöltésben tört ki a tömeg: Feró! és az összes borosüveg megjelent a fejek fölött, ittak az egészségemre, glu-glu, lenyomták a maradékot. Óriási hangulat lett. Ekkor született az a jelszavunk, hogy „Tessék ne inni!”, meg „Tessék sokat és jól dőgozni!” És biztos, hogy nem voltak teljesen hatástalanok.
- A Beatrice indulásakor föl vállaltátok a nehézségeket. Tudtátok, hogy mekkora társadalmi súlya van ennek a jelenségnek?
- Nem. Akkor még semmit sem tudtam erről a közönségrétről. Mi nem csöveseknek akartunk játszani. Aztán, ahogy gyűlt a közönség, és megismertük őket, akkor döbbentem le. Buli után meghívtak bennünket, ittuk velük az almabort, ücsörögtünk a fűben és beszélgettünk. El kellett hinnem, amit mondtak az életükről. Hogy miért csöveznek, isznak, szipuznak. Szavaltam én nekik, hogy el kéne menni dolgozni, meg lakni kéne valahol. Mondták persze, persze csak hogy nem érdemes beszállni, mert ettől az életük nem változik meg lényegesen. Lakásra úgysem jutna, még albérletre se, marad a munkásszálló. Legfeljebb kajára futná, annyi meg lejmolásból is összejön. Minden érvemre volt válaszuk. Az ő ügyük minket is megfertőzött, és ezután már nem tehettünk úgy, mintha nem tudnánk erről a rétegről. Ha másként nem tudunk segíteni, hát legalább hangot adunk ennek: Figyelem! Vannak a társadalomban olyan gyerekek, akikkel baj van, és senki nem törődik velük.
- Erről a missziótokról le akartak beszélni benneteket.
- A hanglemezgyáriak azt mondták, hogy a közönségünket hagyjuk a rendőrségre, ne foglalkozzunk ezekkel a lumpen elemekkel, csőcselékekkel. Ne a nagyvárosi farkaskölyökről énekeljünk, hanem olyan dalt írjunk, ami belefér a kultúrpolitikába.

- Ti pedig ennek ellenére mentetek velük kirándulni, mint a vasas ifik tették egykor ...
- Igen. Április 4-én mindig megtartottuk a Beatrice-kirándulást, Alsógödön meg strandra jártunk velük, mert a barátaink lettek.
- Vajon ez segítséget jelentett számunkra?
- Talán. Mi botcsinálta pszichológusokként működtünk, bár ezt akkor még nem tudtuk. Ma már, a Garázsban, a rádióban néha megdicsér a pszichológus, hogy nagyon jól mondtam, ő se tudott volna jobbat.
- Milyen „terápiát” alkalmaztatok?
- Sablon nincs. Csak egyénileg lehet segíteni az embereken. De egy-két dolog többüknél bevált. Ha valaki szipuzott, akkor rábeszéltük, hogy inkább igyon egy kis sört, az kevésbé árt. Azt sulykoltuk beléjük, hogy nekünk erős, egészséges ricsésekre van szükségünk. Igyekeztünk hitet adni nekik. Arra is gondoltunk, hogy akik már kipróbáltak valamit, azok majd segíteni fognak a többi szerencsétlenen, és belőlük lesznek a legjobb megmentők.
- Voltak a praxisotokban „visszaeső” páciensek is.
- Hogyne. Egy lánnyal hosszú ideig leveleztünk azután, hogy mi vittük vissza az intézetbe. Ott azonban rögtön megfenyítették, és ránk meg nagyon rossz szemmel néztek, bár nem vártuk, hogy megdicsérjenek, Végül már a legszívesebben magunkkal vittük volna a gyereket. Ezután soha többet nem vittünk vissza intézeti gyereket.
- A Rice '81-es feloszlása után te is a padlón voltál. Akkoriban többet ittál?
- Hát ... azt hiszem ... a fene tudja. Ittam néha, iszogattam, de szerencsére nem vagyok nagy ivó. Az ital nálam sem oldott meg semmit, pedig a magánéletben is a padlóra kerültem. Minden összejött egy kupacba. Depressziós lettem és elég nehezen gyógyultam ki.
- Pedig benned jó adag dac is lakozik.
- Igen, mert ha nem csinállok semmit, azzal az ellenségeimnek tettem volna szívességet. Nem hallgathattam el. A Bikini idejében határoztam el, hogy ha valahol lecsapnak, akkor máshol újra kidugom a fejem, jövök és kezdem elölről.
- A Garázssal most a '78-79-es időszak éled újra.
- Bár igaz lenne! Éppen most határoztam el, hogy megújítom a műsort. Szeretnék például többet politizálni. Senki nem mondta, hogy nem lehet ...
- Azt hallottam, hogy a műsort nívódíjra javasolták.
- Igen, úgy néz ki. Nem tudom, hogy mit ér egy nívódíj, de örülnék neki.
- Hányan fordulnak hozzátok komoly problémával?
- Hetente 2-3 olyan levél van, amiben segítséget kérnek. Azokat nem számítva, akiknek az írásuk, a befejezetlen mondataik azt sugallják, hogy bajban vannak az íróik. Komolyan vesszük az úgynevezett „gyerekes” problémákat is, a szülőkkal való vitákat, a szerelmi csalódásokat. Sokszor tulajdonképpen a szülőkkal kellene beszélnünk, de ez megoldhatatlan. Minden levélre igyekszünk válaszolni, mert sokan nem tudnak magukra vigyázni, és segítséget várnak tőlünk.

Zétényi Zoltán

A szerző felvétele

Sztár-üzenet

Szia Feró!

Biztos csodálkozol, hogy írok neked és nem szóban mondom el, hogy mi nyomja a lckemet. De tudod, így levélben könnyebb elmondani mindent. Megismerkedtem egy fiúval, aki most sajnos a férjem. Nagyon szerettem őt, és ő is szeretett engem. Nekem ő volt az első olyan, akiben

komolyan megbíztam, ő vette el a szüzességemet, és utána nemsokára terhes is maradtam. Ennek folytán hozzá kellett mennem feleségül, mert anyámék nem akarták, hogy elvetessem a gyereket. Most már ezerszer megbántam, és hülye fejjel szültem egy második gyereket is. A gyerekekben sok örömöm van, de sok bánatom is. Mert ha valahova el szeretnék menni, nem lehet. Ugyanis anyámékra egyáltalán nem számíthatok, még a legje-lentéktelenebb dolgokban sem. A férjemet elzavartam, amit nem bántam meg, mert így félig felszabadultam. Anyámékat próbálom magam ellen hergelni, hátha kidobnak, de ez nem akar sikerülni. Szeretnék teljesen szabad lenni, csak sajnos nem jön össze semmi, bármennyire is akarom. Nagyon elszúrtam az életemet. Annyira, hogy talán már helyre sem tudom hozni. Néha már ott vagyok, hogy fogom magam és meglépek otthonról, de mindig előttem van a két gyerek, akikért én szenvedtem meg, és nem is kicsit. És ha arra gondolok, hogy talán soha többet nem láthatom őket, ha elmegyek, és itt hagyom őket anyáméknak, kis híján megbolondulok. Nem tudom mit tegyek, már kétszer begyógyszereztem, s azt mondtam elég. De mikor már ott voltam, hogy tényleg vége lesz mindennek, már nem akartam meghalni. És ha néha visszagondolok arra, hogy mit tettem, hülyének tartom magam és gyerekes dolognak az öngyilkosságot. Az ereimet soha nem vágtam fel, még akkor sem, amikor a megbolondulás határán voltam. Ahhoz egyáltalán nem volt merszem, pedig egyáltalán nem vagyok egy beszari nő. Sokszor arra gondolok, amit te mondtál az egyik Garázs műsorban. Ez az volt, hogy biztos bosszantja azokat, akik mások vagy saját maguk rabjaként élik az életüket. Hát igen, a szabadság sokat ér, de nem mindent. Erre már rájöttem régen. Néha, ha meglátok egy rockért az utcán, vagy a Rice-képet nézem a falon, összeszorul a szívem, mert azt látom, hogy milyen jó nektek. Szeretnék én is boldogan élni, és elmenni minden Rice-koncertre. 1988. november **M**.

Szia M.!

Azt írod leveledben, írkak, hogy egy kicsit megnyugodj. Na, akkor már kezdheted! Bár nem tudlak túlzottan sok jóval biztatni. Mindenesetre jó dolog, hogy a gyerekeid miatt eszedbe sem juthat az öngyilkosság. Próbálj úgy berendezkedni, hogy ez már csak egyre nehezebb lesz. Még hogy Ricére is akarsz járni!? Meg gondolom, egy társra is szükséged lenne, meg persze ennyi gyerekre kevés a pénz, meg ... Kár folytatni.

Szeretnél teljesen szabad lenni? Hiszen épp azt írod - legalábbis szerintem -, hogy milyen egyedül vagy (mivel a gyerekek nem tudják a társat pótolni).

Ez a levél hamarosan megjelenik egy újságban. Anyádéknak mutasd meg!!! Nem hiszem azt, hogyha őszintén ugyanezt elmondod, ne segítsenek neked!!! Nem veszekedni kell velük, hanem finoman kérni, hogy a gyerekekre időnként vigyázzanak, elmondani azt, hogy neked szükséged van a heti vagy kétheti egy alkalomra, amikor kirúghatsz a hámból.

Addig is hallgasd szorgalmasan a Garázst!

És ha nagyon úgy érzed, hogy nem bírod tovább, írk nekünk. A Garázsban sokan vagyunk, és sok olyan van mint te!!! Egy ellenséges világban kell megteremteni a belső szabadságunkat!!! És lassan fertőzni másokat!

Na látod, erre küldök neked egy levél „JEE”-t.

JE-E-E-E-E!!! Nem sok, de ha komolyan veszed, haszná!!! Ha nem, akkor próbáld még egyszer!!! JE-E-E-E!!!

Nagy Feró

Tisztelt Feró!

Nem tudom, hogy hogy kezdjem, hogy tegezhetlek-e vagy magáznom kell? Nyolcadikos lány vagyok - csonka családból -, előttem a jövő, előttem az élet, és szorgalmasan tanulok, hogy majd szebb jövőt harcoljak ki magamnak. Hogy majd üljek a babérjaimon, tegyem amit kell - és fogjam be a szám. Ha ha! Igaz, hogy még nem mondhatok semmit, még túl keveset éltem.

Már legalább három hete gyűlik bennem valami feszültség, nem tudom, de gyűlik, és mintha szét akarnék robbanni, amúgy se vagyok valami nyugis, de mostanában „vadulok”. Tudom, a koromhoz is kapcsolódik, arra is jellemző - ez a nyugtalanság -, hogy én megváltom, megforgatom a világot, valaki leszek és végre tudok valamit mondani, mert odafigyelnek rám ... Majd megjön az eszem. Ha majd idősebb leszek, OKOSABB! (?) Majd én is felaprózódok, kiégek, aszalódok és beolvadok. Mint a többiek.

Itt a borítékban még találsz egy lapot, néhány „művem” van rajta. Néha sugallatot kapok és „verset” írok. Az van bennük, amit mondani akarok, csak nem tudom megfogalmazni prózában. Kérlek olvasd el őket. Köszönöm. És azt is, hogy ezt a levelet végigolvastad, hogy törődtél velem.

Nagyon köszönök neked (nektek) mindent!

Tisztelettel: **R. A.**

Tisztelt A.!

Először is kösz a verseket! Kissé ricsések, de jók. Remélem, hogy nem „jön meg az eszed” és nem fogsz felaprózódni, kiégni stb., hanem okosabb leszel ennél. És főleg szerencsésebb! A világot nem feltétlenül kell megváltani és megforgatni, de nem árt az se, ha megpróbálsz. A babérjaidon viszont ne ülj egy percig se, és lehetőleg ne fogd be a szádat se!

De ha kinyitod, akkor legalább olyan jókat mondj, mint amiket a verseidben írtál! Tudod milyen jó verseket lehet írni, ha az emberben gyűlik a feszültség? Várom a többi feszültségteli versedet! Szia: **Nagy Feró**